

kakor Woidzinski, ker še ni imel priložnosti pokazati svoje moči. Ta častnik bil je visoke postave, in je poznal svojo fizično moč, vadil se v njej, delajoč doma v svojem stanovanju razne nedolžne poskuse. Nikdar se mu pa ni ponudila priložnost, da bi bil mogel pokazati svojo moč zunaj doma, če tudi je vedno take priložnosti iskal. Zato je pogosto hodil po ozkih in krivih ulicah, po nevarnih krajih, a vse zastonj, noben lopov ga ni napadel, kakor bi bil zavarovan pred lopovi in napadi. Naposled je šel v pokoj in se naselil na svojem posestvu v Litvi. Želja resno poskusiti svojo moč, ga je spremljala na kmete in je naposled postala prava manija. Hodil je iskat nevarnosti in po noči se klatil okrog, da bi se mu kaj zgodilo. Bil je bogatin. Nekdaj je vzel seboj dva tisoč cekinov, dal jih v škatljico, ukazal zapreči konje in šel potovat, pa brez sluge. Potoval je po svoji dovolj gozdnati guberniji, potoval po velikih cestah in kmetskih potih in prenočeval navadno v židovskih gostilnicah, ki so bile na samem. Koder je prenočeval ali krmil, nesel je v sobo škatljico, vzel iz nje cekine, vse prav nove, jih razložil v kupčke na mizo in potem zopet spravil v škatljico, zaprl jo in postavil pod mizo.

Cela dva meseca je tako potoval in obšel skoro vse gubernije, trapil s svojim zlatom krčmarje in pivce, a nič strašnega se mu ni zgodilo. Naposled se je osoda usmilila našega čudnega potovalca, in poslala mu je najgroznejšo nevarnost, ki je mogla napraviti močen vtis celo na najmočnejšega in najpogumnejšega človeka.

Prenočeval je v židovski krčmi sredi gostega temnega gozda. Bilo je ob desetih zvečer. Noč je bila hladna in temna. Ko je po navadi preštel svoje cekine, je škatljico postavil pod mizo, usedel se na klop, pri mizi jel čitati neko knjigo. Minolo je več kakor jedno uro. Bilo je okrog pol noči, kar nekdo potrka zunaj na vrata gostilne. Gospodar žid je šel v vežo in vprašal:

— Kdo je?

— Popotnik, razlegal se je mirno moški glas. Duri so se odprle in prišel je v gostilno katoliški menih, visoke postave in rekel z debelim glasom:

— Laudatum Jesus Kristus!

Menih je šel k peči na klop. Kmalu se je slišalo novo trkanje na vrata in v krčmo so prišli še trije menihi, tudi visoke postave in korenjaške. Vsi štirje so se useli po vrsti na klop in postrani gledali iskatelja nočnih nevarnostij. Minolo je jedno uro tistega gledanja. Potovalec se ni ulegel spat in še vedno je čital knjigo. Naposled je jeden vstal, stopil k mizi in rekel:

— Knjiga mora biti jako lepa, da jo vedno čitate in se ne uležete spat.

— Da knjiga je jako zanimiva; poleg tega se mi pa tudi spati ne ljubi.

— Če se vam ne ljubi spat, bi li ne hoteli nas malo pokratkočasiti in nam pokazati škatljico. Pravijo, da je jako lepa, in jo je veselje gledati, kadar je odprta.

Mej tem razgovorom sta k mizi prišla še dva meniha, četrti se je pa postavil pri durih kot za stražo.

Naš potovalec se je domislil, kakšni so ti menihi, ki so vzeli seboj za tovariša: „Jekleni nož in temno noč!“

Neizmerno sladko in močno čuvstvo se je oglasilo v prsih tega neustrašenega iskatelja tacih dogodkov. Davno je že želel sniti se z junaki velikih cest, temnih gozdov in nočij, in sedaj se mu je ta dogodek zdel kot posebno srečen. Z najmirnejšim in najhladnokrvnejšim glasom je rekel trem lažimenihom, stoječim poleg njega: Jako me veseli, ako morem vas razveseliti. Moja škatljica je pod mizo. Je li nečete sami vzeti in odpreti. Tukaj je ključ za njo.

Jeden laži-menihov je vzel z mize svečnik in jel svetiti pod mizo, dva druga sta se pa nagnila po škatljo. In to trenutje je naš potnik zgrabil za lase z desno roko jednega, z levo družega in z vso silo je trčil vkupe glavi nagnivših se menihov. Kakor dve jajčni lupini sta se razdrobili črepinji preoblečenih razbojnikov. Nista nič zajčala, kar mrtva sta se zgrudila pod mizo.

Stoječi pri vratih je bežal iz krčme in skrivil se v gozdu. Svetilca je pa takoj zgrabil naš korenjak in zvezal mu roke in noge. Pri njem in pri mrtvih našli so pod haljami nože in samokrese. Ko je izvršil ta junaški čin, je zmagovalec se ulegel na klop in malo zaspal, ko je poprej ukazal kočijažu, naj budi in pazi na zvezanega razbojnika.

Drugo jutro je odpotoval. K sebi na voz je položil zvezanega laži-meniha in ko je z njim se pripeljal v bližnje mesto, ga je izročil pravosodju. Po tem se je povrnil domu, ko je skusil vse sladkosti silne nevarnostij, katerih ni več iskal, ko prepričal se je dejanski, kako velika je njegova moč.

(Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

Papeža Leva XIII. je ruska akademija znanosti imenovala svojim častnim članom

Fotografiranje človeških kostij. Nekaj čudnega je iznajdel profesor Röntgen v Würzburgu. Prišel je na sled, da pri tem, če se električni tok napelje skozi cev, v kateri ni zraka, nastajajo neki posebni svetlobni trakovi, ki se z navadnim očesom ne vidijo, a kemično močno uplivajo. Ti trakovi pa imajo to posebno lastost, da gredo tudi skozi les in človeško meso, le večino kovin in kosti ne predro. Zato je pa Röntgen s pomočjo teh trakov fotografiral stvari v lesenih zaprtih škatljah. Stvari so se jasno videle na podobi, škatlja pa ne; fotografiral je tudi človeško roko, a na fotografiji se je videl le prstan in kosti. Posebno čudno je bilo videti, ker se prstan roke ni tišal, temveč je kar v zraku visel. Meso na roki se na fotografiji namreč ne vidi. Ta iznajdba bode velike važnosti za zdravilstvo, ker bodo zdravniki po fotografiji lahko določili, kje je krogla v telesu.

Novice.

Deželni zbor kranjski.

V šesti seji dne 16. januarija stavijo posl. Hribar in tovariši nastopni samostalni predlog: „Visoka c. kr. vlada se naprosi predložiti državnemu zboru načrt zakona, s ka-